Kaksteist'nes aia aasta teab,
Mis luggo on ſiin olnud,
Ón ſellele, kes meles peab,
Ja lähhäb, kuſt ta tulnud,
Kus omma naeſed lapſed nääb.
Kes agga meleſt kõwwaks jääb,
Kül ſe ſaab tuld ja rauda,
Ja langeb ſurma hauda!!!

Sitke hallastaja.

Üks öi'te rikkas naesterahwas,
Kes waeſid wägga armastas,
Kes olli wagga, palwel' wahwas,
Ja ennaſt wägga kurwastas;
Kui temma waeste hädda näggi
Siis omma helduſt lahti teggi
Ja ütles nuttes: „Oh ärra kaeba!"
Ja andis tükki — hallitand leiba!

Könne jätkud.

Aastad ſeiswad — ühhel.

Kaks ſõbra räkiſid enneste wannadusſeſt. „Minna", ütles teine, „ollen 35 aastat wanna." „Ja minna 40" kostis teine. „Noh!" ütles essimenne: „wie aasta pärraſt olleme ühhe ealisſed.

Hobbone ſaab käest otſa.

Üks teekäimisſeſt wäſſind juut pallus üht meeſt, kes temmaſt ratſa möda olli ſõitmas, ennaſt ka hobboſe ſelga wõtta. Ratſa ſõitja wõttis wimaks palwet kuulda, agga käskis tedda nenda istuda, et ta temmaſt nattikesſe emal piddi hoidma. Tee läks järſuſt mäeſt ülles. Hobboſe perremees nihhutas ennaſt nattoke hawal taggaſi ja ähwardas juti, et ta ennaſt mitte temma ſelja wasto piddand andma. Juut, hirmo täis, nihhutas ennaſt ka taggaſi — puhkes kisſendama. „Mis wigga, Abram?" küſſis mees. „Hobbone